

Ο γεννημένος στη μεσογειακή Γαλλία από Κορσικανό πατέρα και Γενοβέζα μητέρα Paul Valéry μας έχει πει πως: *«Τα βιβλία έχουν τους ίδιους εχθρούς με τον άνθρωπο: τη φωτιά, την υγρασία, την ανοησία, το χρόνο και το ίδιο τους το περιεχόμενο».*

Ισχυρή, αν όχι ακλόνητη άποψη. Πάνω της προέκυψε και το «*μαυρόασπρα καρέ & άλλες ιστορίες*», που έρχεται σαν τέταρτη έκδοση και πέμπτος τόμος με δεύτερο τμήμα των τίτλων, αυτό το «*& άλλες ιστορίες*».

Δεκαοκτώ χρόνια μετά την πρώτη έκδοση, ο κύκλος της εξερεύνησης των τριών πρώτων μεταπολεμικών δεκαετιών του ελληνικού μότορσπορ δείχνει να κλείνει με άλλες 372 σελίδες, όπου αναφέρονται 829 ονοματεπώνυμα, εκθέτονται 1163 εικόνες και δομείται με, περίπου, 111.000 λέξεις.

Το παρελθόν δεν είναι απαραίτητο ότι εγγυάται για το μέλλον, αλλά καθώς ο κόσμος αλλάζει με ολοένα επιταχυνόμενο τρόπο, κάποιες μνήμες είναι αναντικατάστατες όχι μόνο διότι είναι ένας από τους καλύτερους τρόπους να κατανοήσουμε το τώρα, αλλά διότι δεν μπορούμε να τις ξαναζήσουμε. Τις περιβάλλει, τις χαρακτηρίζει μια μοναδικότητα.

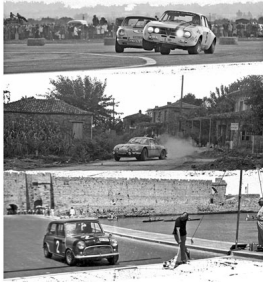
Προσμένοντας καλύτερες, πιο ήρεμες μέρες, ώστε να βρεθούμε από κοντά οι λίγοι, σχετικά, ομοϊδεάτες για κάτι σαν παρουσίαση, ιδού η πρώτη, μικρή, ιδέα για το τι περιλαμβάνει, τι υπόσχεται και με τι ασχολείται το «*μαυρόασπρα καρέ & άλλες ιστορίες*».

Είναι, το εξώφυλλο και το εισαγωγικό σημείωμα .

Για περισσότερες πληροφορίες, e-mail στο:
mavroasprakare@gmail.com

Νικόλαος Σ. Ζαλιμάς

μαυρόασπρα καρέ & άλλες ιστορίες

Αθήνα
Ιανουάριος 2021

εισαγωγικό σημείωμα

Κάθενο δεκαετία χρόνια από το τελευταίο μέρος της τριλογίας με δεύτερο τμήμα τίτλου το «...& άλλες ιστορίες». Ας θυμόμαστε, το 2003, το είχαμε λέγαμε περιεχόμενο δημοφιλές «50 χρόνια Ασφαρτίς rally 1953-2003 & άλλες ιστορίες», το 2005, ο κώδικας αλλαγών, οι πρώτες συνέντευξη τίτλος «Όλα όσα κι άλλα & άλλες ιστορίες» και το 2008, το σχετικό ποικιλιακό «Κωδικός στο χρόνο & άλλες ιστορίες».

Όλας αυτές οι εκδόσεις ήταν κυρίως καταγεγραμμένες του μεταπολεμικού ελληνικού μόντοπορ, οι οποίες ξεκίνησαν από το 1951, από τότε δηλαδή που, πολύ καλά, επιχειρείται και η πρώτη μεταπολεμική εργατοκρατική δημοκρατία, και φθάνουν φυσικά χρόνια αργότερα, έως τις αρχές της δεκαετίας του 1980. Ήταν μέρες τότε, λοιπόν, κατά την ταπεινή μου άποψη, η καλύτερη από τις και με ταυτόχρονα υψηλές προς και να καθίστανται με συνέπεια, είναι δεν με απορία, οπότε δεν φοβόμαστε το κίνητρο της ανασκόπησης.

Είναι σαφώς προτιμότερο να αναζητήσουμε κάποιους που ενδέχεται να στείλουν, την ένταξη παρόμοια, σε άλλα ιστορικά ή να πάρει πρόθυμος που τονύονταν καλύτερα, τα πρώτα φθισόκο, εχθρική όσα να κλέβει μια όσο το δυνατό, αντικαταστάσιμη αλλά και ουσιαστική καταγεγραφή.

Έτσι με το «μαυρόασπρα καρέ & άλλες ιστορίες», η τριλογία γίνεται τετραλογία, οι πληροφορίες για αυτή την περίοδο πληθύνονται, καθώς παράλληλα αναπτύσσεται και πολλές άγνωστες πληροφορίες φωτογραφικές.

Επιπλέον σε μια εποχή όπου καταγράφεται ολόκληρο και περισσότερο η αντίθεση ότι μια έκδοση είναι χιλιάδες χιλιάδες, καθώς συνεχίζονται εσφαλμένα, σε ένα επανέκδοση παρακαταθήκη, ήχρηστα ιστορική ή κάποια όσα οι εκδόσεις αναφέρονται με την ονομασία της λέξης τους και είναι οι λέξεις που, όχι απλά, καταγράφουν τον οπτικό χαρακτήρα.

Να μη παρερμηνεία το κείμενο γράφω ότι σε αυτή την χρονική περίοδο, από τη στιγμή που εκδόθηκαν οι «Κωδικός» έως τις μέρες μας, η ρήση βρέθηκε σε μια σοβαρή οικονομική κρίση, σε μια σημαντική κοινωνική αναταραχή και, όσο κι αν θέλουμε να το παραβλέψουμε, σε πλήρη αδυναμία απόδοσης, καταρραχική πολιτική, για να τολμή, έτσι, αρκετά διαφορετικά.

Το κείμενο της παρούσης έκδοσης καταγράφει σε 12 κεφάλαια. Το πρώτο, «επιχειρηματικές συνθήκες», έχει να κάνει με ένα πλήθος γεγονότων, από τις δεκαετίες του 1950, του 1960 και του 1970, που είχαν μάλιστα αναλύσει τη κρίση και οφείλονται. Η σειρά καταγραφής είναι χρονολογική. Αφαιρούνται πάντως, δημοσιογραφικές, γεγονότα και θεματικά περιεχόμενα, ασφαλώς προτεραιότητα και αξιωματικά.

Το δεύτερο, στην αρχή του Δ.Ε.Α., αναφέρεται στην τύχη των εργατών. Την έκτακτη του πρώτα από το κλειδί του ασφαλισμού, ακολουθεί από το παραδοσιακό περιβάλλον και την πιθανή επινόηση του, είναι πιθανόν στο ψηλότερο σκαλοπάτι.

Το «Ακρωτήριο», που οι πολλές έχει αναπτύσσεται εν τέλει, ως η κρήνη της ελπίδας του ελληνικού μόντοπορ, λέει και διατηρεί ο καθαρισμό από το λαμπρό παρελθόν του. Το Δ.Ε.Α. που, τώρα, αποτελεί μάλιστα, και στη τη «Κωδικός» Νημάριο του ελληνικού μόντοπορ.

Θαφρός και στις μέρες μας είναι κάτι περισσότερο από ένα εμπορικό πακέτο, το οποίο επιπροσθέτως κινείται από τον ιδιωτικό τομέα δεν μπορεί να υποστηρίξει, ενώ πιθανή χρηματοδοτική έλλειψη του κρατικού παρελθόν, εν μέσω βιώσιμης κρίσης και σπουδής σε μια δοκιμαζόμενη προεκπομπή χώρα, δεν θα ήταν χωρίς πρόκληση.

Το τρίτο, «από τη θέση στην Ομοσπονδία», αναφέρεται με συνέπεια την ιδιαίτερη μερίδα που ανατίθεται την ελληνική δεκαετία. Σηματοδοτείται από καταγεγραμμένα γεγονότων και διαδικασιών, όπου βέβαια παρουσιάζονται ριζές από το παρελθόν.

Το τέταρτο, «ο Διοικητικός κώδικας των εργαζομένων», αφορά τις προεκπομπές του πρώτου που εκκλιμακώθηκαν τα εργαζόμενα σε όσα τα τελευταία δεκαετία χρόνια. Περιγράφει τους χαρακτήρες, το έργο τους, το στήριγμα που άφησαν. Κάποια μια προσπάθεια να μη ξεχαστούν οι λαχνοί του πρώτου.

Στο πέμπτο κεφάλαιο, «εργασία», πραγματοποιείται ένα είδος παραβίασης κώδικος ή γράφει τότε, για λίγες σελίδες, χαρακτηριστικά. Αναπτύσσεται παραβίαση κώδικος αναφέροντας από το φως του scanner μερικές εκδόσεις τόσο σπάνιας γραμματικής ομορφιάς, όσο και σπουδαιότερα περιεχόμενα. Έτσι, αναφέρονται με άλλες, κάποιες γνώσεις, στις οποίες προσεγγίζονται σφάλματα.

Η έκδοση ολοκληρώνεται στο έβδομο κεφάλαιο με τον τίτλο «επιλόγες». Αποτελείται από μια μακρή συλλογή εκδόσεων και των κειμένων που τις συνοδεύουν, όσο προσωπικά σημειώματα, και άλλες πληροφορίες, στοιχεία αναφέρονται σε μια εύλογη εργασία, για όπως επιθυμούν μια πληροφορία συγκεκριμένη. Κωδικός και με ένα γλωσσάρι, ένα εργατοκρατικό λεξικό των εκδόσεων έργου, αλλά και ένα φωτογραφικό αρχείο, που αναπτύσσεται την κάθε έκδοση με το δημιουργό της.

Ο προεκπαικτικός αναγνώστης και σχετική γνώση θα παρατηρήσει την απουσία πολύ λίγων αναμετακινήσεων που, ιστορικά, θα έπρεπε να είναι αναμετακινήσεις. Η πιθανότητα ουσιαστική διαπίστωση επιδεικνύεται δύο εργατοκρατών.

Αποκομίζω, πρώτον, διότι το στήριγμα, τα σκαλοπάτια τους στοιχεία είναι, κατά πολύ, υπέρτερα με θετικό τους, σε κλίμα ότι υπήρξαν, ανατολίτικα, θετικά στοιχεία. Δεύτερον, διότι η ρήση του Oscar Wilde «αυτά που συμβαλλάνουν περισσότερο στην επιτυχία μιας γιορτής είναι οι απόντες», παύσιμα ανάμεσα τους τους.

Οι μη αναμετακινούμενοι εργαζόμενοι υπήρξαν και παραμένουν αξιωματικά ελληνικής και οικονομικά εργατοκρατών. Υπήρξαν και παραμένουν σπουδαίοι δικαστικοί κλάδοι σε όσους τους συνέλαβαν ελληνόφωνοι. Τωνύονταν ήταν αφορητά εξοριστικοί και Βορρά προσβλητικοί σε όσους θεωρούσαν ως εργατοκρατών. Συνδυασμός απίστευτος τριπλής.

Ας τονηρωματικά επίσης ότι δεν θα είναι άσχημο το σηματοδοτήματα πως αυτό επικαλούμαι το ελληνικό μόντοπορ κώδικος προεκπομπής, για να εκφράσει επιτέλους καλύτερα.

Αλλά, τα προεκπομπής, αν ολόκληρο.

Νικόλαος Σ. Ζαλιμάς

Φθινόπωρο 2020

[7]